

II. 1. Filosofická společnost a nepřizpůsobiví nefilosofičtí spoluobčané (děj)

Už při příchodu na konci části I. 5. bude Nýmand předvádět svou povahu, tedy „nýmandovat“: Vejde po schůdcích, uvidí F a ihned se otočí a mizí. Ovšem s obavami nakoukne do zákulisí a váhá, na kterou stranu je to menší zlo. Nakonec se při zdi pomalu plíží do levého zadního rohu, tak tak uskočí z cesty kanci. V rohu pak otočen zády setrvá. Při „světlině bytí“ zamíří rádobyvázně k F, ale vzápětí se své odvahy lekne a vrací se ještě blíže ke zdi.

II. 1. a. Radostné setkání s dalším přeživším (děj)

Protože se chvíli nic neděje, opět se odváží. Nýmand se osmělí oslovit filosofy. Vrhne nervózní pohled přes rameno, přiblíží se.

Nýmand: *„Promiňte...“ Ovšem opět zvítězí stud a on se odvrátí, ale tentokrát jen bokem k F, tedy čelem šikmo dopředu ke zdi.*

Trojka: *(vylekaně se odtahuje směrem od Nýmanda) „Člověk!“*

Jednička: *(podívá se na Trojku a vylekaně se od něj odtahuje) „Kde?“*

Dvojka: *(vylekaně vyrazí doprava dopředu, tj. přímo opačným směrem od Nýmanda) „Kam?“*

Trojka jím syknutím a nenápadným pokývnutím hlavy ukáže Nýmanda.

Trojice konsternovaně hledí na Nýmanda, Nýmand se nesměl poohlíží přes rameno, přitom rukama naznačuje, že tam vůbec není.

F na sebe pohlédnou:

Trojka: *Jen aby něco udělal, spíše tázavě – uvidíme, jestli se to ujme. „Sláva!“*

Napětí padá, filosofové překotně vstávají a furiantsky Nýmanda vítají, předhánějící se v srdečnosti.

Dvojka: *Jde a pevně jej obejmě. „Vítejte u nás, člověče!“ Poodstoupí, plácne N. po ramenu.*

Jednička: *Přejde až napravo od N. a přátelsky jej vezme kolem ramen. „Už jsme se báli, že jsme v tom sami!“*

Trojka: *Ze zadu mu zatuká na hlavu a pořádně jej vyděsí, ale zatím se mu nepodaří vysmeknout se. „Vy jste byl taky v nějaké knihovně?“*

Jednička: *Vede jej směrem doprostřed mezi knihy. „Máte hlad?“*

Dvojka: *Přebírá jej od Jedničky, rukou kolem ramen z druhé strany. „A máte jídlo?“*

Trojka: *Opět prstem na hlavu. „A jmenujete se nějak?“*

Jednička: *Poklepe jej po rameni.* „Kdopak jste?“

Nýmand se jim vysmekne, vystrašeně odběhne na své původní místo a nastavuje jim zúda.

Nýmand: *(melancholicky s hlavou sklopenou hluboko, přehluboko)* „Já nejsem nikdo.“

Jednička: *(bere ho pod paži a opět odvádí do středu; hovoří velmi familiérně, blahosklonně)* „Vítejte u nás, pane Nikdo. Máte štěstí, že jste na nás narazil! Zrovna tu zakládáme společnost!“

Nýmand: *Nesměle na něj pohlédne, otře si nos.* „Jakou?“

Jednička: *Zastaví se...* „Ne jakou! Společnost! ... a opět se rozejde. Novou, fungl novou společnost!“

Nýmand: *Radostně, s úsměvem, sepne ruce na hrudi.* „Jé! A mohl bych do ní patřit?“

Jednička: *(s přepálenou blahosklonností)* „No ovšem! To je pointa!“ *A luskně prsty nebo lehce tleskne dlaněmi.*

II. 1. b. Obavy z filosofů z laických spoluobčanů (děj)

Dvojka: *(bere Jedničku doprava stranou, Nýmandovi nepatrně naznačí „necháte nás na chvíličku, prosím?“ , suše)* „Válečná porada!“

Filosofové se radí opodál, Nýmandovi hasne nadšení, už je zase v melancholii.

Jednička uprostřed, Dvojka vpravo, takže se občas podívá na Nýmanda, Trojka vlevo.

Následující repliky jsou poměrně jasné, proto nepotřebují poznámky.

Dvojka: „Co to vyvádíte, kolego?“

Jednička: „Buduji nový svět!“

Trojka: „Ale my ještě nemáme ty zákony. Když ho teď přijmeme mezi sebe, no...“

Dvojka: „Co když nám do toho bude kafrat?“

Trojka: „Navíc to není filosof! To ještě musíme dořešit!“

Jednička: *Podívá se na Trojku, na Dvojku, na Nýmanda.* „Ale co s ním, přece ho odtud nevyženeme.“

Nýmand: *(evidentně všechno slyší, rezignovaně a pokopává neexistující kamínek, otírá si nos)* „Ale vyženete.“

Jednička: *(soucitně, vezme 2 a 3 kolem ramen)* „Podívejte, jak smutně kouká...“

Nýmand v mžiku nasadí brůzyplnou grimasu, jež má být smutná. *Popotáhne a vzdychne.*

Trojka: *Gesty dává najevo, že jde o ústupek.* „Na druhou stranu, je tu sám, jednoho přehlasujeme.“

Jednička: *Rázně, rukama naznačí, že to by nešlo.* „Jaké hlasování, společenská smlouva musí být přijata všemi.“

Dvojka: *(založí ruce na prsou, líšáčky, na půl úst)* „To on ale nemusí vědět, ne?“
(vykročí k Nýmandovi, plným hlasem; drží si odstup, ruce stále zkřížené)
„V tom by se měl udělat pořádek. Poslyšte, osobo. V prvé řadě – jste tu sám? Je tu s vámi ještě někdo?“

Nýmand: *(leknutím poskočí, s obranným gestem couvá doleva dozadu)* „Nikdo! Kdo vám říkal, že tu ještě někdo je? *Něco jej napadlo, podezřívavě.* Oni vám něco řekli? *Naléhavě, s obavou.* Říkali vám něco o mně?“

Dvojka: *Překvapeně až podezřívavě.* „Kdo?“

Nýmand: *(jen chvíli mlčí, záhy se vzpamatuje, pootočí se opět čelem napůl ke zdi)*
„Nikdo.“